

NOA Mijn HulpHond

Schrijver : Belinda Meuldijk

Cover: Belinda Meuldijk

ISBN:

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

April 2014

Het had weinig gescheeld of we hadden de hond, die onderweg was van de grotten van Almanzora naar de woestijn in het zuiden bij Almeria, gemist. Haar pad kruiste ons oude huis aan de sinaasappelboomgaard om tien uur 's morgens, terwijl wij boodschappen aan het doen waren in het dorp. De vriend van ons, die wél thuis was en haar zag, meende dat zij een vervaarlijke pitbull was die zijn kleine hondje kwam verkrachten, en hij joeg haar weg. Als zij niet zo moe was geweest door het lange lopen en het bloedverlies, dan was ze door hem op haar doodlopende weg naar nergens gejaagd en hadden wij haar nooit ontmoet, alleen gehoord misschien, dat hij een gevaarlijke zwerver had verjaagd. En ik had dat, gezien zijn matige kennis van honden, maar half geloofd, maar waar in dit uitgestrekte dorre landschap van heuvels zo oud als de wereld, van kronkelige zandpaden en velden vol cactussen, waar was zij dan gebleven? Een hond, een kat, een slang, een geit, ze worden allemaal onzichtbaar in minder dan een seconde. Dit land is een mirage voor alles wat ademt. Alleen dode dingen zoals rotsen en ruïnes blijven eeuwig zichtbaar.

Ik pakte mijn boodschappen uit in de grote oude keuken, zette de flessen drinkwater onder het aanrecht, schonk mezelf een glas gazpacho in.

We waren dit voorjaar met een paar vrienden in het huis, vrienden die dit ongenaakbare stukje van Spanje nog niet kenden. Gelukkig vonden ze het mooi, met de geurende kruiden, de azuurblauwe zee, de boomgaard vol krekels en sinaasappels. Mijn vriendin Xantha perste een litertje of wat om het koud te zetten voor later, en ik liep door mijn vaders werkkamer, waar zijn pc nog altijd op zijn tafel stond alsof hij ieder moment kon binnenkomen om verder te schrijven aan zijn Pipo de Clown, naar de badkamer. Daar propte ik een wasje in de machine, zette de pomp aan en tikte eens op de foto van mijn vaders hondje dat daar aan de muur hing. Het was zijn laatste hondje geweest, Iwi. Op de foto keek zij uit over de heuvels in de ondergaande zon op het dak, en mijn vaders handschrift had erbij geschreven: 'Het licht komt, het licht gaat, Iwi wacht, baas komt.'

En dat laatste klopte, de baas kwam, want pa's as lag inmiddels precies op die plek waar Iwi stond. Gestorven en nu dus bij zijn hondje op het dak. Precies zoals hij wilde, zonder ziekenhuis of sterfbed vol afscheid, maar nu voor altijd bij alle gasten in zijn huis. 'Want als ik op een begraafplaats ga liggen, dan zie ik nooit meer iemand, had hij wel eens gezegd.

Zoals hij dat zonder laatste wil maar had toevertrouwd aan mijn broer en mij, zo vertrouwde ik erop, dat iedereen, mens en dier, op de plek komt die daarvoor bestemd is. Er bestaat geen plan dat loopt volgens de planning, geen trein is te laat, geen klok loopt achter, geen agenda is vergeten, geen dag is te vroeg. Alles gebeurt precies wanneer het moet, en uiteindelijk komen we nooit te vroeg of te

laat, maar overal precies op het juiste moment.

Hoe kan het dan dat de hond, die ons leven zo zou veranderen, die ochtend was weggejaagd van ons huis? Dat klopte niet. Ik liep naar de voordeur, de zware houten voordeur met de koperen klopper, en duwde hem open. Op de drempel zat de hond.

Ze had een grote brede gele kop en zeer menselijke bruine ogen, zwart omrand als met een eyeliner, die naar mij omhoog staarden. Ik deed een stap naar buiten en zij ging prompt op mijn voet zitten. We keken elkaar aan, er hing een vraagteken in de lucht. Ik pakte mijn mobieltje uit mijn zak en belde mijn Thierry, in Holland. Hij was mijn man en hondentrainer en zag honden goed, bijna net zo goed als ik.

"Er zit een hond op mijn voet," zei ik bij wijze van opening.

'Een klein hondje dus?" Hij wist dat ik maat 36 had.

'Nee, ze is groot. En ze bloedt," voegde ik eraan toe, omdat mijn voet rood was inmiddels.

"Dan moet ze naar Inka,' zei mijn man.

Inka was onze dierenarts.

Een half uur rijden, minstens. Met een hond waarvan ik niet wist of ze ooit in een auto had gezeten, en waar bloed uit druppelde.

'Ze is niet loops? ' vroeg mijn man nog een beetje hoopvol, want dan was het misschien geen noodgeval.

Maar behalve bloed zag ik een orgaan dat aan de binnenkant had moeten zitten, een stuk opgezwollen binnenband bij wijze van spreken, dus de hond was in nood.

Ze keek mij daarbij nog steeds doordringend aan, en als er iets gezegd werd hier, dan was het wel: HELP!

Zodoende riep ik mijn zoon Yoshi, en de dochter van mijn vriendin, Jovita, pakte mijn autosleutels en vertelde aan Xantha dat ik even met de kinderen en deze hond hier, ja, ik weet ook niet hoe die heet, naar de dierenarts gingen.

Toen ik achter het stuur ging zitten, zat ze al op de achterbank tussen Yoshi en Jovita in. Als een vreemd lief kind, met haar brede gezicht en vragende ogen. Ik dacht: shit ze is fout. Een verkeerd ras. Een vechthond. Kaken waarmee ze botten kan vermorzelen, een gespierd en lenig lichaam als een leeuw, het soort hond dat gebruikt wordt voor georganiseerde gevechten. Ik had ervan gehoord, maar in alle twintig jaar dat ik honden redde en beschermvrouwe was van PAWS, had ik er nog nooit zo eentje op mijn pad gevonden. Jachthonden: galgo's en podenco's die gedumpt werden na het jachtseizoen, of kleine verdwaalde hondjes die kinderspeelgoed waren geweest en waar het nieuwe vanaf was, of herdershonden te oud of te ziek om nog te werken. Alles wat niet in een put werd gegoooid, doodgereden of opgehangen, dat had ik gevonden en in veiligheid gebracht. Maar een goed doorvoede moordmachine zoals dit, nooit. En toch zat ze daar in mijn achteruitkijkspiegel, vriendelijk glimlachend tussen de kinderen in. Jovita had haar met stukje kip de auto ingelokt, en ze verwachtte niets dan goeds van ons. Ik haalde de auto van de handrem en reed het grindpad op, omhoog naar de weg. Zolang er bloed uit de hond druppelde maakte het niet uit welk ras ze was, of wat haar verleden was. Ze moest geholpen worden.

We reden van ons stoffige platteland over de kronkelwegen naar de kust: een heldere blauwe streep aan de horizon, waar de wereld in een ordelijk vakantieland veranderde, met wuivende palmbomen en opgespoten zandstranden, supermarkten, souvenirwinkels, restaurants en beachbars en het belangrijkste: een dierenarts. De veearts die varkens vaccineerde had sinds de komst van de toeristen plaats gemaakt voor drie huisdierartsen verspreid over de playa's, en die waren zeer goed. Een positief gevolg van de civilisatie en een voorbeeld voor de

Spanjaarden die tot voor kort nog dachten dat je een zieke hond moest weggooien. Nu zaten ze in de wachtkamers en hadden er echte euro's voor over om ze op te lappen. Als dierenarts was dit gebied een geweldige leerschool. Je kreeg hier in een week meer ziektes, open wonden en vergiftigingen te zien dan in tien jaar in Holland. De dood kwam binnen in alle kleuren en hoe je hem moest bestrijden, dat was nog maar de vraag. Zoals bij de vreemde vechthond, die wij op de tafel voor Inka tilden. Er hing een orgaan uit haar achterkant, waarvan de dierenarts meteen zag dat het haar uterus was. De vraag was hoe het daar was gekomen en belangrijker nog: hoe stop je het terug?

“Hij hangt er al even,” zei Inka, met het orgaan in haar handschoen.

“Is het geen ‘zij’? Vroeg ik.

“En de hond zal er aan dood gaan, want hij zal haar vergiftigen.”

Inka keek me aan met haar speciale glimlach, die betekent dat het foute boel is. Ik begreep het, en omdat de kinderen er naast stonden, vroeg ik niet meer hoe het mogelijk was dat haar baarmoeder buitenboord hing. Ik wilde geen woord als ‘verkrachting’ horen. “Het gebeurt.” Zei Inka, als antwoord op mijn vragende blik.” It happens. “

“Heb je enig idee van wie de hond is?”

Stilte.

De chip reader gaf ook geen antwoord.

“Ze is nog jong, ongeveer een jaar...Ik kan proberen om de baarmoeder terug te stoppen, maar de kans is klein dat ie blijft zitten. En de volgende stap is dat ik haar opereer, wat een risico is omdat ze ook nog loops is. Dus wie gaat dat betalen?”

Weer stilte.

Toen stak Yoshi zijn mollige hand uit en legde die op de brede kop van de hond.

“Ik” zei hij.

“Dat is veel geld, Yos” waarschuwde Inka

“Dan betalen wij ieder de helft. Mama en ik. Hè mam?”

Hij keek mij niet aan. Dat doen autisten niet, althans deze niet. Hij stuurt een vraag de ruimte in, zoals een elektromagnetische golf, en weet dat hij gehoord zal worden door degene voor wie hij bestemd is. Zijn telescoop werkt feilloos, en ik heb geleerd om zonder oogcontact op hem te reageren. We spreken vloeiend autistisch, al sinds zijn vierde jaar, toen hij begon met praten.

“Ja, dat klopt,” antwoordde ik dus, “we betalen ieder de helft.”

Inka pakte haar inschrijfformulier erbij. “En hoe heet de hond?”

“Noa,” antwoordden Jovita en Yos. Dat hadden ze onderweg bedacht.

Inka zette de naam plechtig op het papier.

“Noa, Noa-Linda” spelde ze.

“Waarom Linda?” vroeg ik.

“Naar jou.” Zei Inka. “want ik ken niemand die een onbekende pas gevonden hond zomaar laat opereren.”